

CSENDELET

Vacsora után,
ahogy fel akarok kelni az asztaltól,
hogy kalapom véve a városba menjek,
derekamba nyilall valami,
visszaejt, mint egy dobra, a székre.
Faragott, rossz, régi szék.
Mi az, kérdezi az asszony?
Semmi, mondom,
és a vacsorából maradt
három hideg héjában főtt krumplit
ügyesen félretelva úgy teszek,
mintha az újságpapiros szélére jegyezgetnék.
Verset akarok éppen írni, mondom,
verset erről a három hideg krumpliról
itt a repedt márványlapon.

Diagnózis:
isiasztikus idegyulladás.

ARCKÉP FORRADÁSSAL

Hogy gyilkossági, öngyilkossági kísérlet
nyoma-e ez a tíz centiméternyi forradás
itt a nyakadon, mellékes
és az is, hogy nekem mi közöm hozzá,
inkább csak azt említeném, hogy valami
megnyugtató komolyságot kölcsönöz
neked, kedves.
A varrás kis lyukaiba belerakódik a por,
pizsok és fürdés után,
amikor több mint valószínű,
legjobban szeretlek,
túvel piszkálgatom az öltés helyeit,
figyelmesen, mintha még csak most varrnám össze,
mintha mándig nyitva szeretném tartani.

MOZART

Mozart nevű hajónk
kiszonaras bordái
engedni kezdték a vizet,
a samponos víz máris köldökömnél:

I × I

kiáltom kockás parancsnoki hidamról!
lábam között a mosdótál márkáját vizsgálva,
közben feleségem szivacskesztyűjével
hátam mossa,
mert télen valahogy pattanásosabb,
szakállamat külön vízben,
szakállamat külön vízben, nyafogok,
míg fel nem fedezem a rózsás tapétára
vetített árnyékom Napóleon-sisakját,

I × I = I

üvöltöm le a *Mozart* kockás
parancsnoki hídjáról,
körbe-körbe, üvöltöm,
de a csalán-samponos víz
már lyukas fogaim között szivárog.

L A O K O O N

Meleg víz kotyog
az ostyafalakban,
a motor nem akar leállni,
körém tekeri rozsdás kigyóit,
fent fürdenek,
fényképem kiveri a verejték,
napszemüvegem izzad,
tapogatózom,
valaki meghúzza a láncot,
mint tavasszal a menny,
a mennyezet megreped,
ostyaváram férges,
forró ólomcsövet
hajlítok s-alakba,
jajkiáltásom,
hamuvá égett tojás fészkeben,
szájüregemben maradt,

Toledo nehéz ege!

P A D L Á S

Egyfogú létráját vállán vitte,
a gyöngyösök között,
az udvaron át.

Feje körül kis lapokban
pergett az arany.
Mindannyian ott voltak,
az egyik medvebőr-kucsmáján
jól látta a malldísz.
Keskeny vállát
a hosszú úttal arányosan osztotta be,
akár a fegyverek.

Mosolya kifordította
mint egy hamuval töltött kesztyűt.
Műbambuszra kötött szivaccsal
törölgette az egyik emberke,
kezefején nagy gyík-ér.

Ahogy széles karimájú kalapjában,
úgy igazította el fejét a padlás
puha sötétjében.

A padmalyban kisgalambot szívott a patkány:
üvegből fújják így az angyalt,
a szeplőtelenység dróton felejtett lepedői,
öngyilkos denevérek puha hangjegyei,
darázs-méz.

A tükör elé állt,
de zöld pontfüggönyét nem húzta félre,
korom csorgott: *delfin!*
a fiókban összekocant egy kagyló
és egy nemiszerv formájú kavics,
a tükör egykor tenger előtt állt,
lányok csatolták hajukat,
válluk tojással kent kalács:
benné tört ketté a só-gerinc.

Majd olajpogácsát tört,
sarkával beütött egy tőköt,
paprikát szakított levesbe.

Ő S Z

Lúdtojásnyi ólomdarabot
viszek magam előtt,
körmömmel belevájtam,
lesem, hogyan oxidálódik.

T E N G E R

Mint amikor csónak helyett
hamuvödörbe ugrik a halászmacska
és nem mer mozdulni,
habár még van parázs,
úgy kuporgunk mi is a víz mellett,
félve, ha belevetnénk magunkat,
azt hinnék, nekünk már
elég volt.

S Z Í J A K

Valami tompa zörej.
Ezt még csak én hallom,
vagy még én sem,
de már szólok:
Vedd a szíjakat.
Vedd.
Az asszony felijed, megnyálazza szemhéját
Nyála jeges,
ettől tér leggyorsabban észhez.
Különben olyan mélyen alszik, hogy talán
már halottnak is számíthatnánk.
Szeme köré korommal rajzoltak köröket.
Vedd a szíjakat, mondom,
ma talán eggyel többet is vehetsz.
Fülel.
Persze még nem hallhat semmit.
De ekkorra én már jól hallom,
egészen jól a halk dübörgést.
Vedd a szíjakat, mondom.
Ma vedd azt az új sárga csikongó-ropogó
disznóbőrt is, vedd azt is.
Vedd a szíjakat, mondom hangosabban.
Sőt új sötétkék-fehér-bordó nadrágtartómat is
veheted.
Vedd a szíjakat.
Ma a kislány hófehér istrángját is veheted.
Vedd, mondom mind hangosabban.
Vedd a zsinegeket is, kiáltom.
Zsebeim tele vannak gyíkfarknyi zsinegekkel,
ott lopkodom, ahol az újságokat csomagolják.
Ezeregy játékot játszok velük.
Vedd, üvöltöm.
Fülel.
Persze ő még nem hallhat semmit.
Kicsi a füle, mint az apácák ostyaprése.
Vedd a szíjakat, dobálom magamat az ágyon.
Végre észhez tér.
Nyála szerencsére jeges és az észhez téríti mindig,
legalábbis eddig mindig.
Vedd a szíjakat,
V-e-d-d a sz-í-j-a-k-a-t.
Lassan erősödő dübörgés.
Végre megérkezik dolgozószobámból a szíjakkal.
Ügyesen, jóval ügyesebben mint én szoktam,
leszíjaz.
Minden kis ízem, porcikám, hajszálerecském, csontocskám,
izmocskám figyelmesen lekötözi.
Előbb katonaoveimmal, gyepelőkkel, aztán finomabb
szattyán hasításokkal, cipőfűzőkkel és utoljára
kislányom hófehér istrángjával.
Akkorra már elviselhetetlen dübörgésük.
Akkorra már, azt hiszem, ő is hallja az ördögszekereket.
Szerencsére csak ilyenkor össze, szél idején indulnak.

Egy szikes mezőről indulnak,
ezüstös mezőn dübörögnek,
különálló házuk körül.

De szerencsére eddig még mindig időben meghallottam
a dübörgést és a szíjakért üvöltök:
Vedd a szíjakat,
vedd a szíjakat.

Már itt gurulnak
házunk körül, pedig érdekes, mi hegyes vidéken
lakunk, sehol mező,
szikes mező,
keserű köd csorog a fenyvesekben.
Már a házat súrolják, mind ledörgölik a maltert, benyomják
az ablakokat, már-már hátukra veszik ágyamat,
megtépázzák feleségemet, arcát összekarmolásszák,
bogánccsal szórják tele bordó szőnyegünket,
száraz mezei virágokkal, amikkel szemben porszívónk tehetetlen.

Hajnalra végre megolajozódnak az ördögszekerek kerekai,
feleségem elalszik, sőt annyira elalszik, hogy már-már halottnak
is számíthatnánk.
Szeme köré korommal rajzoltak köröket.
Még egyszer elkiáltom magam a biztonság kedvéért:
Vedd a szíjakat.
Majd ügyesen kibújok a szíjak közül
és a harmatos mezőn a szekerekkel megyek.

F A K U T Y A

Szív formájú nyelvek
Verik a felhőket
Értem jönnek
HA-HA-HA
Kormos cintányérral
Pörkölt vonókkal
Hamvadtt fuvolákkal
Értem jönnek
Nádon levegőznek
HA-HA-HA

Szakállamat szerencsére
Éppen kifésültem
Ibolya-sebeim
Rózsaszín szivaccsal töröltem
Papírrózsa nyelvem öltögettem
Patanyom-tányérból lefetyeltem
HA-HA-HA

A láthatár papírcsíkján körben
Légypiszok — malomkövek örölnék
Értem jönnek
Értem
Csillagvégű korbács

Kéményseprő-létra
HA-HA-HA

Szív formájú nyelvek
Verik a felhőket
Értem jönnek
Lúdtalpamra négy kis kék
Kereket szerelnek
És orromra kötött zsinegen
A perzsaszőnyeg mintáin vezetgetnek
HA-HA-HA
Érted jöttek
HA-HA-HA
HA-HA-HA
HA-HA-HA
Érted
Rózsa kis narancsfa
Érted jöttek
HA-HA-HA

K I S R Ó K Á K

Szerelmünk kenyérbúze
már-már elviselhetetlenné vált
és közvetlen vietnami szent karácsony
böjtje után libasorban
hátha akad valahol egy darab száraz
kenyérke prücsökre indultunk vadászni
zsupsz
zsupsz
zsupsz
egyenként be hullámzó bordó szőnyegünk alá.
A bulldogfejű tényleg meg is lett
tisztán repesztett
de kenyérke nem volt sehol.
Mondom én az asszonynak
akkor most már ne is bújjunk elő
úgyis itt az új év
intézzük el egy kalap
nagy piros kalapunk alatt.

A prücsköt orvosságos övegünk meredek falán
lila pirulák bolhák poloskák társaságában
futtatjuk.

Házigazdánk nem találva bennünket sehol
kisrókákkal engedte tele szobánk.
Lépteik arcunkon mint kis feketeposztós játékdobon
fürgék könnyűek puhák
trap-tra-papapapapapappp-p-p-p-p.

A szövölányok szőnyegünk visszájába
törölték ujjaik vérző hegyét.

Kint:

hó,

a kertben mintha végiggéppuskáztak volna

a meggyfán

száz helyen bugyog a mézga

ha-hó

elvérzik a meggyfánk

spirálbőrű

jó öreg meggyfánk

legombolyodik akár egy gombolyag

a halászmacska fekete mancsai között.